

I

(Teisėkūros procedūra priimami aktai)

REGLAMENTAI

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (ES) 2015/751

2015 m. balandžio 29 d.

dėl tarpbankinių mokesčių už kortele grindžiamas mokėjimo operacijas

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnio 1 dalį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos Centrinio Banko nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydamiESI įprastos teisėkūros procedūros ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) vidaus rinkos susiskaidymas kenkia konkurencingumui, augimui ir darbo vietų kūrimui Sąjungoje. Kad vidaus rinka veiktų tinkamai, būtina pašalinti integruotos elektroninių mokėjimų rinkos, kurioje nebūtų skirtumų tarp nacionalinių ir tarptautinių mokėjimų, tinkamo veikimo ir sukūrimo tiesiogines ir netiesiogines kliūtis;
- (2) Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2007/64/EB ⁽⁴⁾ numatytas teisinis pagrindas sukurti visos Sąjungos mokėjimo paslaugų vidaus rinką – ja gerokai palengvinta mokėjimo paslaugų teikėjų veikla, sukuriant vienodas mokėjimo paslaugų teikimo taisykles;
- (3) Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 924/2009 ⁽⁵⁾ nustatytas principas, kad vartotojų mokami mokesčiai už tarptautinius mokėjimus eurai būtų tokie patys kaip už atitinkamus mokėjimus valstybėje narėje, įskaitant kortele grindžiamas mokėjimo operacijas, kurioms taikomas šis reglamentas;
- (4) Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (ES) Nr. 260/2012 ⁽⁶⁾ nustatytos kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurai veikimo vidaus rinkoje taisyklės, tačiau kortele grindžiamos mokėjimo operacijos nepatenka į jo taikymo sritį;

⁽¹⁾ OL C 193, 2014 6 24, p. 2.

⁽²⁾ OL C 170, 2014 6 5, p. 78.

⁽³⁾ 2015 m. kovo 10 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. balandžio 20 d. Tarybos sprendimas.

⁽⁴⁾ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, 2007 12 5, p. 1).

⁽⁵⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 924/2009 dėl tarptautinių mokėjimų Bendrijoje, panaikinant Reglamentą (EB) Nr. 2560/2001 (OL L 266, 2009 10 9, p. 11).

⁽⁶⁾ 2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurai techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009 (OL L 94, 2012 3 30, p. 22).

- (5) Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES ⁽¹⁾ siekiama suderinti tam tikras taisykles dėl sutarčių, sudarytų tarp vartotojų ir prekybininkų, įskaitant taisykles dėl mokesčių už mokėjimo priemonių naudojimą, kurių pagrindu valstybės narės turi neleisti prekybininkams imti iš vartotojų mokesčių už konkrečių mokėjimo priemonių naudojimą, kurie viršytų dėl tokių priemonių naudojimo prekybininko patiriamas sąnaudas;
- (6) saugūs, veiksmingi, konkurencingi ir novatoriški elektroniniai mokėjimai yra būtini tam, kad vartotojai, prekybininkai ir įmonės galėtų pasinaudoti visa vidaus rinkos teikiama nauda, ir jų svarba vis didės pasauliui pereinant prie elektroninės prekybos;
- (7) kai kurios valstybės narės jau paskelbė arba rengia teisės aktus, kuriais tiesiogiai ar netiesiogiai reglamentuojami tarpbankiniai mokesčiai ir kurie apima tam tikrus klausimus, įskaitant įvairaus dydžio tarpbankinių mokesčių viršutines ribas, prekybininko mokesčius, reikalavimo priimti visas korteles taisyklę ir skatinimo priemones. Galiojantys administraciniai sprendimai kai kuriose valstybėse narėse gerokai skiriasi. Siekiant didesnio nuoseklumo nustatant tarpbankinių mokesčių dydžius, numatoma nacionaliniu lygmeniu įvesti naujas reguliavimo priemones, skirtas tų mokesčių dydžių ar jų skirtumų klausimams spręsti. Dėl tokių nacionalinių priemonių greičiausiai atsirastų didelių kliūčių sukurti kortelių ir kortele grindžiamų mokėjimų internetu ir mobiliuoju telefonu vidaus rinką ir taip būtų varžoma laisvė teikti paslaugas;
- (8) mokėjimo kortelės yra dažniausiai naudojama elektroninio mokėjimo priemonė mažmeninėje prekyboje. Tačiau Sąjungos mokėjimo kortelių rinkos integracija dar tikrai neužbaigta, nes daug mokėjimo sprendimų negali būti plėtojami už nacionalinės teritorijos ribų ir naujiems visos Sąjungos rinkos dalyviams neleidžiama patekti į rinką. Reikia šalinti kortelių rinkos, įskaitant kortele grindžiamų mokėjimų ir mokėjimų internetu ir mobiliuoju telefonu, kurie grindžiami kortele, srityje, veiksmingo veikimo kliūtis;
- (9) kad vidaus rinka veiktų efektyviai, reikėtų skatinti naudoti elektroninius mokėjimus, o prekybininkams ir vartotojams sudaryti palankesnes sąlygas juos naudoti. Kortelės ir kiti elektroniniai mokėjimai gali būti naudojami įvairiapusiškiau, įskaitant galimybes mokėti internetu, kad būtų pasinaudota vidaus rinkos ir elektroninės prekybos teikiamais privalumais, be to, elektroniniai mokėjimai suteikia prekybininkams potencialiai saugaus mokėjimo galimybę. Todėl kortele grindžiamų mokėjimo operacijų naudojimas vietoj mokėjimų grynaisiais pinigais galėtų būti naudingas prekybininkams ir vartotojams su sąlyga, kad mokesčiai už mokėjimo kortelių schemų naudojimą būtų ekonomiškai efektyvus dydžio, ir kartu tai skatintų sąžiningą konkurenciją, inovacijas ir naujų dalyvių patekimą į rinką;
- (10) tarpbankiniai mokesčiai paprastai taikomi tarp korteles aptarnaujančių mokėjimo paslaugų teikėjų ir korteles išleidžiančių mokėjimo paslaugų teikėjų, priklausančių tam tikrai mokėjimo kortelių schemei. Tarpbankiniai mokesčiai sudaro pagrindinę dalį mokesčių, kuriuos aptarnaujantieji mokėjimo paslaugų teikėjai taiko prekybininkams už kiekvieną kortele grindžiamą mokėjimo operaciją. Prekybininkai savo ruožtu tas kortelės sąnaudas, kaip ir visas kitas savo sąnaudas, įtraukia į bendras prekių ir paslaugų kainas. Dėl konkurencijos tarp mokėjimo kortelių schemų siekiant įtikinti mokėjimo paslaugų teikėjus išleisti jų korteles tarpbankiniai mokesčiai rinkoje paprastai ne sumažėja, bet padidėja, priešingai įprastam drausminamajam poveikiui, kurį konkurencija turi kainoms rinkos ekonomikoje. Ne tik nuoseklus konkurencijos taisyklių taikymas tarpbankiniams mokesčiams, bet ir tokių mokesčių reglamentavimas pagerintų vidaus rinkos veikimą ir padėtų sumažinti operacijų kainas vartotojams;
- (11) esanti tarpbankinių mokesčių ir jų dydžio didelė įvairovė neleidžia atsirasti naujiems visos Sąjungos rinkos dalyviams, veikiantiems pagal verslo modelius, kuriuose taikomi mažesni tarpbankiniai mokesčiai arba jie visai netaikomi, ir tai daro žalą galimai masto ir įvairovės ekonomijai ir jos veiksmingumui. Tai turi neigiamo poveikio prekybininkams bei vartotojams ir trukdo inovacijoms. Kadangi visos Sąjungos rinkos dalyviai turėtų pasiūlyti išduodantiems bankams bent jau didžiausius jų tikslinėje rinkoje vyraujančius tarpbankinius mokesčius, tai taip pat lemia tolesnę rinkos susiskaidymą. Esamos nacionalinės schemas, kuriose taikomi mažesni tarpbankiniai mokesčiai arba jie visai netaikomi, taip pat gali būti priverstos pasitraukti iš rinkos dėl bankų spaudimo gauti didesnes pajamas iš tarpbankinių mokesčių. Todėl vartotojai ir prekybininkai susiduria su nedideliu mokėjimo paslaugų pasirinkimu, didesnėmis mokėjimo paslaugų kainomis ir žemesne jų kokybe, o jų galimybės pasinaudoti visos Sąjungos mokėjimo sprendimais taip pat yra ribotos. Be to, prekybininkai negali susidoroti su mokesčių skirtumais pasinaudodami kitose valstybėse narėse bankų siūlomomis kortelių priėmimo paslaugomis. Pagal specialias mokėjimo kortelių schemų taikomas taisykles reikalaujama, kad pardavimo vietas (prekybininko šalies) tarpbankinis mokestis būtų taikomas kiekvienai mokėjimo operacijai, remiantis jų teritorinių leidimų suteikimo

⁽¹⁾ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011 11 22, p. 64).

- politikos principais. Šis reikalavimas trukdo aptarnaujantiems teikėjams sėkmingai siūlyti savo paslaugas tarptautiniu mastu. Tai taip pat gali trukdyti prekybininkams sumažinti savo mokėjimo sąnaudas vartotojų naudai;
- (12) Komisijai ir nacionalinėms konkurencijos institucijoms nepavyko šios situacijos pagerinti taikant galiojančius teisės aktus;
 - (13) todėl siekiant išvengti vidaus rinkos susiskaidymo ir didelių konkurencijos iškraipymų dėl skirtingų teisės aktų ir administracinių sprendimų, reikia laikantis Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 114 straipsnio imtis priemonių didelių ir skirtingų tarpbankinių mokesčių problemai spręsti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai galėtų teikti savo paslaugas tarptautiniu mastu, o vartotojai ir prekybininkai galėtų naudotis tarptautinėmis paslaugomis;
 - (14) šio reglamento taikymas neturėtų daryti poveikio Sąjungos ir nacionalinių konkurencijos taisyklių taikymui. Tai neturėtų trukdyti valstybėms narėms nacionalinės teisės aktais išlaikyti arba nustatyti žemesnes viršutines ribas arba priemones, kurių tikslas ar poveikis lygiavertis;
 - (15) siekiant sudaryti palankesnes sąlygas sklandžiam kortele grindžiamų mokėjimų, mokėjimų internetu ir mobiliuoju telefonu, kurie grindžiami kortele, srityje vidaus rinkos veikimui, kuris būtų naudingas vartotojams ir prekybininkams, šis reglamentas turėtų būti taikomas tarptautiniam ir nacionaliniam kortelių išleidimui ir kortele grindžiamų mokėjimo operacijų aptarnavimui. Suteikus galimybę prekybininkams pasirinkti aptarnaujantįjį teikėją už savo valstybės narės ribų (tarptautinis kortelių aptarnavimas) – tam bus sudarytos palankesnės sąlygos įvedus vienodą maksimalų nacionalinių ir tarptautinių tarpbankinių mokesčių už aptarnautas operacijas dydį ir draudžiant teritorinių leidimų suteikimą, – turėtų būti įmanoma užtikrinti reikiamą teisinį aiškumą ir turėtų būti išvengta mokėjimo kortelių schemų konkurencijos iškraipymo;
 - (16) dėl vienašalių išipareigojimų, priimtų konkurencijos bylose, daug tarptautinių kortele grindžiamų mokėjimo operacijų Sąjungoje jau vykdomos neviršijant maksimalių tarpbankinių mokesčių. Atsižvelgiant į pagal šį reglamentą reikalaujamo mokėjimo kortelių schemų pakeitimą sunkumus bei sudėtingumą ir siekiant sudaryti sąžiningos konkurencijos sąlygas aptarnavimo paslaugų rinkoje, nuostatos dėl tarptautinių ir nacionalinių operacijų turėtų būti taikomos vienu metu ir per pagrįstą laikotarpį po to, kai įsigalioja šis reglamentas;
 - (17) rinkoje yra dviejų pagrindinių rūšių kredito kortelės. Atidėto nurašymo kortelių atveju nuo kortelės turėtojo sąskaitos iš anksto sutartą konkrečią dieną, paprastai kartą per mėnesį, nurašoma visa operacijų suma, netaikant palūkanų. Kitos rūšies kredito kortelių turėtojai gali naudotis kredito paslauga ir mokėtinų sumų dalį kartu su palūkanomis arba kitomis išlaidomis padengti vėlesnę dieną nei nurodyta;
 - (18) visoms debeto ir kredito kortelėmis grindžiamoms mokėjimo operacijoms turėtų būti nustatytas maksimalus tarpbankinio mokesčio dydis;
 - (19) iš poveikio vertinimo matyti, kad draudimas tarpbankinius mokesčius taikyti už debeto kortelių operacijas būtų naudingas kortelių priėmimo, kortelių naudojimo ir bendrosios rinkos plėtojimo požiūriais ir teiktų daugiau naudos prekybininkams bei vartotojams nei didesnė viršutinė ribos nustatymas. Be to, būtų išvengta neigiamo poveikio, kurį didesnė viršutinė riba darytų toms nacionalinėms schemoms, kuriose tarpbankiniai mokesčiai už debeto operacijas yra labai maži arba nuliniai, plečiantis tarptautiniu mastu ar atsirandant naujiems rinkos dalyviams, dėl kurių mokesčiai padidėtų iki viršutinės ribos dydžio. Tarpbankinių mokesčių už debeto kortelių operacijas ribojimas taip pat mažina pavojų, kad tarpbankinių mokesčių modelis bus perkeltas į naujas, novatoriškas mokėjimo paslaugas, pavyzdžiui, mobiliojo telefono ir interneto sistemas;
 - (20) šiame reglamente nustatytos viršutinės ribos grindžiamos ekonominėje literatūroje sukurtu vadinamuoju „prekybininko indiferentiškumo testu“, kuriuo nustatoma, kokio dydžio mokestį prekybininkas būtų nusiteikęs mokėti, jei prekybininkas palygintų sąnaudas, kai vartotojas naudoja mokėjimo kortelę, ir sąnaudas, kai mokama ne kortele (o grynaisiais pinigais) (atsižvelgiant į mokestį už paslaugą, mokamą aptarnaujantiems bankams, t. y. prekybininko aptarnavimo mokestį ir tarpbankinį mokestį). Taigi, taip skatinamas veiksmingų mokėjimo priemonių naudojimas, skatinant naudoti tas korteles, kurios yra naudingesnės vykdant operacijas, kartu išvengiant neproporcingų prekybininko mokesčių, dėl kurių kitiems vartotojams būtų primestos paslėptos sąnaudos. Kitu atveju gali atsirasti pernelyg dideli prekybininko mokesčiai dėl kolektyvinių tarpbankinio mokesčio susitarimų, nes bijodami netekti pajamų prekybininkai nenoriai atmeta brangias mokėjimo priemones. Patirtis parodė, kad tokie dydžiai yra proporcingi, nes nekyla klausimų dėl tarptautinių kortelių schemų ir mokėjimo paslaugų teikėjų veiklos. Jie taip pat naudingi prekybininkams bei vartotojams ir užtikrina teisinį tikrumą;

- (21) tačiau, kaip nustatyta poveikio vertinime, tam tikrose valstybėse narėse tarpbankiniai mokesčiai tapo tokie, kad vartotojai galėtų pasinaudoti veiksminga debeto kortelių rinka, nes kortelės priimamos ir naudojamos taikant mažesnius tarpbankinius mokesčius už prekybininko indiferentiškumo testu nustatytą dydį. Todėl valstybės narės gali nuspręsti nustatyti mažesnius tarpbankinius mokesčius nacionalinėms operacijoms debeto kortelėmis;
- (22) be to, siekiant užtikrinti, kad būtų nustatyti ekonomiškai efektyvaus dydžio debeto kortelių mokesčiai, atsižvelgiant į debeto kortelių nacionalinių rinkų struktūrą, turėtų būti palikta galimybė tarpbankinio mokesčio viršutinės ribos išreikšti fiksuota suma. Fiksuota suma taip pat gali paskatinti naudoti kortele grindžiamus mokėjimus mažoms sumoms (mažos vertės mokėjimai). Turėtų būti įmanoma taikyti tokią fiksuotą sumą kartu su procentine norma su sąlyga, kad tokių tarpbankinių mokesčių suma neviršytų nustatyto procento visos metinės operacijų vertės nacionaliniu lygiu kiekvienoje mokėjimo kortelių schemoje. Be to, turėtų būti įmanoma nustatyti procentais išreikštą mažesnę tarpbankinio mokesčio už kiekvieną operaciją viršutinę ribą, ir įvesti fiksuotą maksimalaus mokesčio sumą, kurios negalėtų viršyti mokesčio suma, gauta operacijai pritaikius taikytiną procentinę normą;
- (23) be to, atsižvelgiant į tai, kad šiuo reglamentu tarpbankiniai mokesčiai yra derinami pirmą kartą esant labai skirtingoms debeto kortelių schemoms ir tarpbankiniams mokesčiams, būtina numatyti lanksčias galimybes nacionalinėms mokėjimo kortelių rinkoms. Todėl per pagrįstą pereinamąjį laikotarpį tiek kiek susiję su nacionalinėmis debeto kortelių operacijomis, valstybės narės turėtų galėti taikyti visoms nacionalinėms debeto kortelių operacijoms kiekvienoje mokėjimo kortelių schemoje tarpbankinį mokestį, kurio svertinis vidurkis būtų ne didesnis kaip 0,2 % visų nacionalinių debeto kortelių operacijų kiekvienoje mokėjimo kortelių schemoje metinės vidutinės operacijų vertės. Kalbant apie tarpbankinio mokesčio viršutinę ribą, apskaičiuotą remiantis metine vidutine operacijų verte vienoje mokėjimo kortelių schemoje, pakanka, kad mokėjimo paslaugų teikėjas dalyvautų mokėjimo kortelių schemoje (arba kito tipo mokėjimo paslaugų teikėjų susitarimuose), kurioje visoms nacionalinėms debeto kortelių operacijoms taikomas tarpbankinis mokestis, kurio svertinis vidurkis ne didesnis kaip 0,2 %. Šiuo atveju taip pat gali būti taikomas fiksuotas mokestis arba procentais išreikštas mokestis, arba abiejų mokesčių derinys su sąlyga, kad nebūtų viršytas svertinis maksimalios viršutinės ribos vidurkis;
- (24) siekiant nacionalinėms debeto kortelių operacijoms nustatyti atitinkamas tarpbankinio mokesčio viršutinės ribas, tikslinga leisti nacionalinėms kompetentingoms institucijoms, turinčioms teisę užtikrinti atitiktį šiam reglamentui, rinkti informaciją apie visas nacionalines debeto kortelių operacijas mokėjimo kortelių schemoje arba su vienu ar daugiau mokėjimo paslaugų teikėjų susijusių debeto kortelių operacijų apimtį ir vertę. Todėl mokėjimo kortelių schemos ir mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų būti įpareigojami nacionalinėms kompetentingoms institucijoms teikti tų institucijų nurodytus atitinkamus duomenis, laikantis jų nurodytų terminų. Ataskaitų teikimo įpareigojimai turėtų būti taikomi ne tik mokėjimo kortelių schemoms, bet ir mokėjimo paslaugų teikėjams, t. y. išleidėjams arba aptarnaujantiems teikėjams, siekiant užtikrinti, kad visa atitinkama informacija būtų prieinama kompetentingoms institucijoms, kurios bet kuriuo atveju galėtų pareikalauti, kad tokia informacija būtų renkama per mokėjimo kortelių schemas. Be to, svarbu, kad valstybės narės užtikrintų deramą atitinkamos informacijos, susijusios su taikomomis tarpbankinio mokesčio viršutinėmis ribomis, atskleidimo lygį. Atsižvelgdamos į tai, kad mokėjimo kortelių schemos dažniausiai nėra mokėjimo paslaugų teikėjai, kuriems taikoma riziką ribojanti priežiūra, kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad šių subjektų siunčiamą informaciją patvirtintų nepriklausomas auditorius;
- (25) kai kurios mokėjimo priemonės nacionaliniu lygiu leidžia mokėtojui inicijuoti kortele grindžiamas mokėjimo operacijas, kurių mokėjimo kortelių schema neišskiria kaip debeto ar kredito kortelių operacijų. Kortelės turėtojo pasirinkimas mokėjimo kortelių schemoms ir aptarnaujančiajam teikėjui yra nežinomas, todėl mokėjimo kortelių schemos neturi galimybės taikyti šiuo reglamentu nustatytų skirtingų viršutinių ribų debeto ir kredito kortelių operacijoms, kurios atskiriamos remiantis sutartu mokėjimo operacijos sumos nurašymo. Atsižvelgiant į tai, kad reikia išsaugoti esamų verslo modelių funkcijas, vengiant nepagrįstų arba pernelyg didelių teisinės atitikties sąnaudų, ir tuo pat metu atsižvelgiant į tai, kad svarbu įvairių kategorijų mokėjimo kortelėms užtikrinti deramas vienodas sąlygas, tikslinga tokioms universaliomis kortelėmis atliekamoms nacionalinėms mokėjimo operacijoms taikyti tą pačią taisyklę, kuri šiuo reglamentu numatoma debeto kortelių operacijoms. Vis dėlto toms mokėjimo priemonėms turėtų būti suteiktas ilgesnis laikotarpis prisitaikyti. Todėl išimties tvarka 18 mėnesių po šio reglamento įsigaliojimo pereinamuoju laikotarpiu valstybės narės gali nustatyti maksimalią tokių nacionalinių universalių kortelių mokėjimo operacijų, kurios laikomos lygiavertėmis kredito kortelių operacijoms, dalį. Pavyzdžiui, viršutinė kredito kortelių riba galėtų būti taikoma apibrėžtai prekybininkų arba aptarnaujančiųjų teikėjų visos operacijų vertės daliai. Tokiu atveju šių nuostatų matematinis rezultatas būtų lygiavertis bendros tarpbankinio mokesčio viršutinės ribos taikymui nacionalinėms mokėjimo operacijoms, atliekamoms universaliomis kortelėmis;

- (26) šis reglamentas turėtų būti taikomas visoms operacijoms, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra Sąjungoje;
- (27) pagal technologinio neutralumo principą, nustatytą Europos skaitmeninėje darbotvarkėje, šis reglamentas turėtų būti taikomas kortele grindžiamoms mokėjimo operacijoms nepaisant aplinkos, kurioje vykdoma ši operacija, be kita ko, naudojant mažmenines mokėjimo priemones ir paslaugas, kurios gali būti teikiamos ne internetu, internetu arba mobiliuoju telefonu;
- (28) kortele grindžiamos mokėjimo operacijos paprastai vykdomos pagal du pagrindinius verslo modelius, vadinamąsias trišales mokėjimo kortelių schemas (kortelės turėtojas – aptarnavimo ir išleidimo schema – prekybininkas) ir keturšales mokėjimo kortelių schemas (kortelės turėtojas – bankas išleidėjas – aptarnaujantis bankas – prekybininkas). Daugelyje keturšalių mokėjimo kortelių schemų taikomas aiškus tarpbankinis mokestis, kuris yra paprastai daugiašalis. Siekiant pripažinti, kad egzistuoja užslėpti tarpbankiniai mokesčiai, ir prisidėti prie vienodų sąlygų kūrimo, trišales mokėjimo kortelių schemas, kuriose mokėjimo paslaugų teikėjai veikia kaip išleidėjai arba aptarnaujantieji teikėjai, reikėtų laikyti keturšalėmis mokėjimo kortelių schemomis ir joms taikyti tokias pačias taisykles, o skaidrumo ir kitos priemonės, susijusios su veiklos vykdymo taisyklėmis, turėtų būti taikomos visiems teikėjams. Tačiau atsižvelgiant į tokios rūšies trišalių mokėjimo kortelių schemų specifiką, tikslinga, kad pereinamuoju laikotarpiu valstybės narės galėtų nuspręsti netaikyti tarpbankinio mokesčio viršutinės ribas reglamentuojančių taisyklių, jei tokios schemos užima nereikšmingą rinkos dalį atitinkamose valstybėse narėse;
- (29) išleidimo paslauga grindžiama mokėjimo priemonės išleidėjo ir mokėtojo sutartiniais santykiais, neatsižvelgiant į tai, ar išleidėjas saugo lėšas mokėtojo vardu. Išleidėjas mokėtojui suteikia mokėjimo korteles, autorizuoja operacijas terminaluose ar jiems lygiaverčiuose prietaisuose ir gali aptarnaujančiajam teikėjui garantuoti mokėjimą už operacijas, kurios atitinka atitinkamos schemas taisykles. Todėl vien tik mokėjimo kortelių platinimas ar techninės paslaugos, pavyzdžiui, vien tik duomenų apdorojimas ir saugojimas, neturi būti laikoma išleidimu;
- (30) aptarnavimo paslauga – tai operacijų grandinė nuo kortele grindžiamos mokėjimo operacijos iniciavimo iki lėšų pervedimo į gavėjo mokėjimo sąskaitą. Priklausomai nuo valstybės narės ir taikomo verslo modelio aptarnavimo paslauga organizuojama skirtingai. Todėl tarpbankinį mokestį mokantis mokėjimo paslaugų teikėjas ne visada tiesiogiai sudaro sutartį su gavėju. Vis dėlto pagal šį reglamentą į aptarnaujančiojo teikėjo apibrėžtį turėtų būti įtraukti tarpininkai, kurie teikia dalį aptarnavimo paslaugų, bet neturi tiesioginių sutartinių santykių su gavėjais. Aptarnavimo paslauga teikiama nepriklausomai nuo to, ar aptarnaujantis teikėjas saugo lėšas gavėjo vardu. Tokios techninės paslaugos kaip vien tik duomenų apdorojimas ir saugojimas arba terminalų eksploatavimas neturi būti laikomos aptarnavimu;
- (31) svarbu užtikrinti, kad nuostatos dėl tarpbankinių mokesčių, kuriuos mokėjimo paslaugų teikėjai turi sumokėti arba gauti, nebūtų apeinamos alternatyviu mokesčių srautu, skirtu išleidėjams. Siekiant išvengti tokios padėties, sumokėta grynoji kompensacija ar gauta išleidėjo iš mokėjimo kortelių schemas ar į ją, aptarnaujančiojo teikėjo arba kito tarpininko, įskaitant galimus autorizavimo mokesčius, turėtų būti laikoma tarpbankiniu mokesčiu. Apskaičiuojant tarpbankinį mokestį ir siekiant patikrinti, ar reikalavimas nėra apeinamas, reikėtų atsižvelgti į bendrą mokėjimų arba paskatų sumą, kurią gauna išleidėjas iš mokėjimo kortelių schemas už reguliuojamas operacijas, atėmus mokesčius, kuriuos mokėjimo kortelių schemai sumoka išleidėjas. Mokėjimai, paskatos ir mokesčiai, į kuriuos atsižvelgiama, galėtų būti tiesioginiai (t. y. grindžiami apimtimi arba susiję su konkrečia operacija) arba netiesioginiai (įskaitant rinkodaros paskatas, premijas, atskaitas už tam tikras įvykdytų operacijų apimtis). Tikrinant, ar šio reglamento nuostatos nėra apeinamos, visų pirma reikia atsižvelgti į išleidėjų pelną, gautą iš specialių programų, kurias bendrai vykdo išleidėjai ir mokėjimo kortelių schemas, taip pat į pajamas iš apdorojimo, leidimų suteikimo ir kitų mokesčių, iš kurių mokėjimo kortelių schemas gauna pajamų. Atitinkamai atvejais ir jei tai pagrįsta kitais objektyviais faktais, siekiant nustatyti, ar galimai neapeinamas šis reglamentas, taip pat galėtų būti atsižvelgiama į mokėjimo kortelių išleidimą trečiojoje šalyse;
- (32) vartotojai paprastai nežino apie mokesčius, kuriuos sumoka prekybininkai už mokėjimo priemones, kuriomis jie naudojasi. Tuo pat metu išleidėjų taikomomis skatinimo priemonėmis (kaip antai kelionės čekiai, premijos, atskaitos, mokėjimų susigrąžinimas, nemokamas draudimas ir pan.) vartotojai gali būti skatinami naudotis mokėjimo priemonėmis, dėl kurių išleidėjai gauna daug mokesčių. Kad taip neatsitiktų, priemonės, kuriomis ribojami tarpbankiniai mokesčiai, turėtų būti taikomos tik mokėjimo kortelėms, kurios tapo masiniu produktu, ir prekybininkams paprastai sunku atsisakyti jas aptarnauti, nes jos plačiai išduodamos ir naudojamos (t. y. vartotojų debeto ir kredito kortelės). Siekiant sustiprinti veiksmingą rinkos veikimą nereguliuojamose sektoriaus dalyse ir apriboti veiklos perkėlimą iš reguliuojamų sektoriaus dalių į nereguliuojamas, būtina priimti tam tikras priemones, įskaitant dėl schemas ir infrastruktūros atskyrimo, gavėjo vykdomo mokėtojo skatinimo ir gavėjo pasirinkimo priimti mokėjimo priemones;

- (33) schemos ir infrastruktūros atskyrimas turėtų leisti visiems subjektams, apdorojantiems mokėjimų duomenis, konkuruoti dėl schemų klientų. Kadangi apdorojimo sąnaudos sudaro didelę kortelių priėmimo bendrų sąnaudų dalį, svarbu, kad ši vertė grandinės dalis būtų atvira veiksmingai konkurencijai. Remiantis schemos ir infrastruktūros atskyrimu, kortelių schemas ir apdorojimo paslaugą teikiantys subjektai turėtų būti nepriklausomi apskaitos, organizacinės struktūros ir sprendimų priėmimo proceso požiūriu. Jie neturėtų diskriminuoti, pavyzdžiui, vieni kitiems sudarydami lengvatines sąlygas arba suteikdami informacijos, kuri suteiktų pranašumų ir kuri nėra prieinama jų konkurentams iš atitinkamo rinkos segmento, nustatydami pernelyg didelius informacijos reikalavimus savo konkurentams atitinkamame rinkos segmente, subsidijuodami savo atitinkamą veiklą arba turėdami bendrą valdymo tvarką. Tokia diskriminacinė praktika prisideda prie rinkos susiskaidymo, neigiamai veikia naujų dalyvių galimybes patekti į rinką ir neleidžia atsirasti visos Sąjungos masto rinkos dalyviams, taigi trukdo sukurti vidaus rinką mokėjimų kortele, internetu ir mobiliuoju telefonu srityje, o tai daro žalą prekybininkams, bendrovėms ir vartotojams;
- (34) pagal schemas taisykles, kurias taiko mokėjimo kortelių schemas, ir praktiką, kurią taiko mokėjimo paslaugų teikėjai, paprastai prekybininkai ir vartotojai nėra informuojami apie mokesčių skirtumus ir mažėja rinkos skaidrumas, pavyzdžiui, nediferencijuojant mokesčių arba neleidžiant prekybininkams pasirinkti pigesnio prekės ženklo kortelės kelių mokėjimo priemonių prekės ženklų kortelių atveju arba skatinti vartotojus naudoti tokias pigesnes korteles. NET jeigu prekybininkai ir žino apie skirtingas sąnaudas, schemas taisyklės dažnai jiems neleidžia imtis priemonių mokesčiams sumažinti;
- (35) mokėjimo priemonės gavėjui sudaro skirtingas sąnaudas – kai kurios priemonės yra brangesnės nei kitos. Išskyrus tuos atvejus, kai mokėjimo priemonė nustatyta teisės aktu tam tikrų kategorijų mokėjimams arba jos negalima atsisakyti dėl teisėtos mokėjimo priemonės statuso gavėjas turėtų turėti galimybę laisvai, remiantis Direktyva 2007/64/EB, skatinti mokėtojus naudotis konkrečia mokėjimo priemone. Kortelių schemas ir mokėjimo paslaugų teikėjai šiuo atveju gavėjams nustato kelis apribojimus, pavyzdžiui, apribojimus gavėjui atsisakyti konkrečių mokėjimo priemonių dėl mažų sumų, teikti mokėtojui informaciją apie mokesčius, kurie susidaro gavėjui dėl konkrečių mokėjimo priemonių, arba apribojimą gavėjui dėl kasų, kuriose priimamos konkrečios mokėjimo priemonės, skaičiaus parduotuvėje. Šie apribojimai turėtų būti panaikinti;
- (36) tuomet, kai gavėjas skatina mokėtoją naudotis konkrečiomis mokėjimo priemonėmis, gavėjas iš mokėtojo neturėtų imti jokių mokesčių už mokėjimo priemonių, kurių tarpbankiniai mokesčiai reguliuojami pagal šio reglamento taikymo sritį, naudojimą, nes tokiais atvejais pridėtinio mokesčio privalumai tampa riboti, o rinkoje susidaro sudėtingos situacijos;
- (37) reikalavimo priimti visas korteles taisyklė yra dvipusis įpareigojimas, kurį išleidėjai ir mokėjimo kortelių schemas nustato gavėjams priimti visas to paties prekės ženklo korteles, nepriklausomai nuo skirtingų šių kortelių sąnaudų (reikalavimas priimti visus produktus), ir, neatsižvelgiant į atskirą banką išleidėją, kuris išleido kortelę (reikalavimas priimti visų išleidėjų korteles). Vartotojai suinteresuoti, kad tos pačios kategorijos kortelių atžvilgiu gavėjai negalėtų diskriminuoti išleidėjų arba kortelių turėtojų, o mokėjimo kortelių schemas ir mokėjimo paslaugų teikėjai galėtų tokį įpareigojimą jiems nustatyti. Todėl reikalavimo priimti visas korteles taisyklės reikalavimas priimti visų išdavėjų korteles yra pagrįsta taisyklė mokėjimo kortelių schemeje, nes ji neleidžia gavėjams diskriminuoti atskirų bankų, kurie išdavė kortelę. Reikalavimas priimti visus produktus yra iš esmės susiejimo praktika, kurios poveikis – susieti mažų mokesčių kortelių priėmimą su didelių mokesčių kortelių priėmimu. Panaikinus reikalavimo priimti visas korteles taisyklės reikalavimą priimti visus produktus prekybininkai galėtų apriboti mokėjimo kortelių pasirinkimą ir priimti tik mažų (mažesnių) sąnaudų mokėjimo korteles, o sumažėjusios prekybininkų sąnaudos taip pat būtų naudingos vartotojams. Tokiu atveju debeto korteles priimančys prekybininkai nebūtų verčiami priimti kredito kortelių, o priimančys kredito korteles nebūtų verčiami priimti verslo mokėjimo kortelių. Tačiau siekiant apsaugoti vartotoją ir vartotojo galimybę kuo dažniau naudoti mokėjimo korteles, prekybininkai turėtų būti įpareigoti priimti korteles, kurioms taikomas tas pats reguliuojamas tarpbankinis mokestis, jeigu tik jos yra to paties prekės ženklo ir tos pačios kategorijos (iš anksto apmokėta mokėjimo kortelė, debeto kortelė ar kredito kortelė). Toks apribojimas taip pat sukurtų konkurencingesnę aplinką kortelėms, kurių tarpbankiniai mokesčiai šiuo reglamentu nėra reguliuojami, nes prekybininkai įgautų didesnę galią derėtis dėl sąlygų, kuriomis jie tokias korteles priimtų. Tokių apribojimų turėtų būti nedaug ir jie turėtų būti laikomi priimtinais tik siekiant sustiprinti vartotojų apsaugą, vartotojams suteikiant pakankamai tikrumo dėl to, kad prekybininkai priims jų mokėjimo korteles;

- (38) mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų užtikrinti aiškų vartotojų ir verslo mokėjimo kortelių atskyrimą tiek techniniu, tiek komerciniu pagrindu. Be to, svarbu apibrėžti, kad verslo mokėjimo kortelė yra mokėjimo priemonė, naudojama tik verslo išlaidoms, kurios bus nurašomos tiesiogiai nuo įmonės ar viešojo sektoriaus subjekto arba savarankiškai dirbančio fizinio asmens sąskaitos;
- (39) gavėjai ir mokėtojai turėtų turėti priemonių skirtingoms kortelių kategorijoms nustatyti. Todėl įvairius prekės ženklus ir kategorijas turėtų būti galima atpažinti elektroniniu būdu, o naujai išduotų kortele grindžiamų mokėjimo priemonių atveju vizualiai ant prietaiso. Be to, mokėtojas taip pat turėtų būti informuojamas apie mokėtojo mokėjimo priemonės (-ių) priėmimą konkrečioje pardavimo vietoje. Būtina, kad gavėjas mokėtojui praneštų apie konkretaus prekės ženklo naudojimo apribojimą tuo pačiu metu ir tokiomis pačiomis sąlygomis kaip ir informaciją, kad konkretus prekės ženklas priimamas;
- (40) siekiant užtikrinti veiksmingą prekių ženklų konkurenciją, svarbu, kad mokėjimo programėlė galėtų pasirinkti vartotojai, o ne nustatytų paslaugų teikėjų rinka, kuri apima mokėjimo kortelių schemas, mokėjimo paslaugų teikėjus arba mokėjimo duomenis apdorojančius subjektus. Tokia tvarka neturėtų užkirsti kelio mokėtojams ir gavėjams nustatyti automatinio programėlės parinkimo, kai tai techniškai įmanoma, jeigu atliekant kiekvieną operaciją pasirinkimą galima pakeisti;
- (41) tam, kad būtų užtikrinamos teisių gynimo galimybės, kai šis reglamentas taikomas neteisingai arba kai kyla mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų ginčų, valstybės narės turėtų sukurti tinkamas ir veiksmingas neteisminio skundų nagrinėjimo ir teisių gynimo procedūras arba imtis lygiaverčių priemonių. Valstybės narės turėtų nustatyti nuobaudų už šio reglamento pažeidimus taikymo taisykles ir užtikrinti, kad šios nuobaudos būtų veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios ir kad jos būtų taikomos;
- (42) Komisija turėtų pateikti ataskaitą, kurioje būtų išnagrinėti įvairūs šio reglamento padariniai rinkos veikimui. Būtina, kad Komisija turėtų galimybę rinkti informaciją, reikalingą šiai ataskaitai parengti, ir kad kompetentingos institucijos glaudžiai bendradarbiautų su Komisija jai renkant duomenis;
- (43) kadangi šio reglamento tikslų, t. y. nustatyti vienodus reikalavimus kortele grindžiamoms mokėjimo operacijoms ir internetu bei mobiliuoju telefonu kortelėmis grindžiamiems mokėjimams, valstybės narės negali deramai pasiekti ir kadangi dėl siūlomo veiksmo masto tų tikslų būtų geriau siekti Sąjungos lygiu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo, Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytiems tikslams pasiekti;
- (44) šiuo reglamentu užtikrinamos pagrindinės teisės ir laikomasi principų, visų pirma pripažįstamų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, pirmiausia teisės į veiksmingą teisinę gynybą arba teisingą bylos nagrinėjimą, laisvės užsiimti verslu, vartotojų apsaugos, ir jis turi būti taikomas laikantis šių teisių ir principų,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

I SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Taikymo sritis

- Šiuo reglamentu nustatomi vienodi techniniai ir komerciniai reikalavimai Sąjungoje vykdomoms kortele grindžiamoms mokėjimo operacijoms, kai ir mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra Sąjungoje.
- Šis reglamentas netaikomas paslaugoms, grindžiamoms konkrečiomis mokėjimo priemonėmis, kurias galima naudoti tik ribotai ir kurios atitinka vieną iš šių sąlygų:
 - priemonėmis, kuriomis suteikiama galimybė turėtojui įsigyti prekių arba paslaugų tik išleidėjo patalpose arba ribotame paslaugų teikėjų tinkle pagal tiesioginį komercinį susitarimą su profesionaliu išleidėju;
 - priemonėmis, kurios gali būti naudojamos tik labai riboto asortimento prekėms arba paslaugoms įsigyti;
 - priemonėmis, kurios galioja tik vienoje valstybėje narėje, yra suteikiamos įmonės arba viešojo sektoriaus subjekto prašymu, kurias reguliuoja nacionalinė arba regioninė valdžios institucija ir kurios naudojamos konkrečiais socialiniais arba mokesčių tikslais siekiant įsigyti konkrečių prekių ar paslaugų iš tiekėjų, turinčių komercinį susitarimą su išleidėju.

3. II skyrius netaikomas:
 - a) operacijoms verslo mokėjimo kortelėmis;
 - b) grynujų pinigų pasiėmimui iš bankomatų arba mokėjimo paslaugų teikėjo klientų aptarnavimo vietose; ir
 - c) operacijoms trišalių mokėjimo kortelių schemų išleistomis mokėjimo kortelėmis.
4. 7 straipsnis trišalėms mokėjimo kortelių schemoms netaikomas.
5. Kai trišalė mokėjimo kortelių schema suteikia leidimą kitiems mokėjimo paslaugų teikėjams leisti kortele grindžiamas mokėjimo priemonės arba aptarnauti kortele grindžiamas mokėjimo operacijas, arba abiem atvejams, arba išleidžia mokėjimo kortele grindžiamas mokėjimo priemones kartu su kelių prekių ženklų naudojimo partneriu arba per agentą, ji laikoma keturšale mokėjimo kortelių schema. Tačiau iki 2018 m. gruodžio 9 d. nacionalinių mokėjimo operacijų atveju tokios rūšies trišalei mokėjimo kortelių schemai gali būti netaikomi įpareigojimai pagal II skyrių, jeigu valstybėje narėje tokios trišalės mokėjimo kortelių schemos kortele grindžiamos mokėjimo operacijos per metus neviršija 3 % visų toje valstybėje narėje atliekamų kortele grindžiamų mokėjimo operacijų vertės.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

1. aptarnaujantysis teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris su gavėju sudaro sutartį dėl kortele grindžiamų mokėjimo operacijų priėmimo ir apdorojimo, pervedant lėšas gavėjui;
2. Išleidėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris sudaro sutartį suteikti mokėtoju mokėjimo priemonę, skirtą inicijuoti ir apdoroti mokėtojo kortele grindžiamas mokėjimo operacijas;
3. Vartotojas – fizinis asmuo, kuris pagal mokėjimo paslaugų sutartis, kurioms taikomas šis reglamentas, veikia siekdamas su jo vykdoma prekyba, verslu ar profesija nesusijusių tikslų;
4. debeto kortelės operacija – kortele grindžiama mokėjimo operacija, įskaitant operacijas iš anksto apmokėtomis mokėjimo kortelėmis, kuri nėra kredito kortelės operacija;
5. kredito kortelės operacija – kortele grindžiama mokėjimo operacija, kai pagal iš anksto nustatytas kredito sąlygas, taikant palūkanas arba ne, visa operacijos suma arba jos dalis nurašoma nuo mokėtojo sąskaitos iš anksto sutartą konkrečią kalendorinio mėnesio dieną;
6. verslo mokėjimo kortelė – įmonėms, viešojo sektoriaus subjektams arba savarankiškai dirbantiems fiziniams asmenims išduota kortele grindžiama mokėjimo priemonė, kuri naudojama tik veiklos išlaidoms apmokėti, kai tokiais kortelėmis atliekamų mokėjimų sumos tiesiogiai nurašomos nuo įmonės, viešojo sektoriaus subjekto arba savarankiškai dirbančio fizinio asmens sąskaitos;
7. kortele grindžiama mokėjimo operacija – paslauga, grindžiama mokėjimo kortelių schemos infrastruktūra ir veiklos taisyklėmis, atlikti mokėjimo operaciją naudojant bet kokią kortelę, telekomunikacijų priemones, skaitmeninį ar IT įrenginį arba programinę įrangą, jei jos rezultatas – debeto ar kredito kortelės operacija. Kortele grindžiamos mokėjimo operacijos neapima kitų rūšių mokėjimo paslaugomis grindžiamų operacijų;
8. tarptautinė mokėjimo operacija – kortele grindžiama mokėjimo operacija, kai išleidėjas ir aptarnaujantysis teikėjas yra skirtingose valstybėse narėse arba kai kortele grindžiamą mokėjimo priemonę išdavė išleidėjas, esantis kitoje nei pardavimo vietos valstybėje narėje;
9. nacionalinė mokėjimo operacija – bet kokia kortele grindžiama mokėjimo operacija, kuri nėra tarptautinė mokėjimo operacija;
10. tarpbankinis mokestis – mokestis, kuris tiesiogiai ar netiesiogiai per trečiąją šalį už kiekvieną operaciją mokamas tarp išleidėjo ir aptarnaujančiojo teikėjo. Grynoji kompensacija arba kitas sutartas atlygis laikomi tarpbankinio mokesčio dalimi;
11. grynoji kompensacija – bendra grynoji mokėjimų, nuolaidų ar paskatų suma, kurią išleidėjas gauna iš mokėjimo kortelių schemos, aptarnaujančiojo teikėjo ar kito tarpininko už kortele grindžiamas mokėjimo operacijas ar susijusią veiklą;

12. prekybininko aptarnavimo mokestis – aptarnaujančiajam teikėjui gavėjo mokamas mokestis, susijęs su kortele grindžiamomis mokėjimo operacijomis;
13. Gavėjas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris yra numatytas mokėjimo operacijos lėšų gavėjas;
14. Mokėtojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia vykdyti mokėjimo iš tos mokėjimo sąskaitos nurodymą arba, jeigu mokėjimo sąskaitos nėra, fizinis arba juridinis asmuo, kuris duoda mokėjimo nurodymą;
15. mokėjimo kortelė – tam tikros kategorijos mokėjimo priemonė, kuri leidžia mokėtojui inicijuoti debeto ar kredito kortelės operaciją;
16. mokėjimo kortelių schema – bendras kortele grindžiamų mokėjimo operacijų vykdymo taisyklių, praktikos, standartų ir (arba) įgyvendinimo gairių rinkinys; ji yra atskirta nuo bet kokios infrastruktūros ar mokėjimo sistemos, kuria užtikrinamas jos veikimas, ir apima konkretų sprendimus priimančią organą, organizaciją ar subjektą, atskaitingą už schemos veikimą;
17. keturšalė mokėjimo kortelių schema – mokėjimo kortelių schema, kurioje kortele grindžiamos mokėjimo operacijos iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos į gavėjo mokėjimo sąskaitą atliekami tarpininkaujant schemai, išleidėjui (iš mokėtojo pusės) ir aptarnaujančiajam teikėjui (iš gavėjo pusės);
18. trišalė mokėjimo kortelių schema – mokėjimo kortelių schema, kurioje pati schema teikia aptarnavimo ir išdavimo paslaugas ir kai kortele grindžiamos mokėjimo operacijos vykdomos iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos į gavėjo mokėjimo sąskaitą toje schemoje. Kai trišalė mokėjimo kortelių schema suteikia leidimą kitiems mokėjimo paslaugų teikėjams išleisti kortele grindžiamas mokėjimo priemones arba aptarnauti kortele grindžiamas mokėjimo operacijas arba, abiem atvejais, arba išduoda kortele grindžiamos mokėjimo priemones kartu su kelių prekių ženklų naudojimo partneriu arba per agentą, ji laikoma keturšale mokėjimo kortelių schema;
19. mokėjimo priemonė – personalizuota (-os) priemonė (-ės) ir (arba) procedūros, dėl kurių susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurios naudojamos mokėjimo nurodymui inicijuoti;
20. kortele grindžiamo mokėjimo priemonė – mokėjimo priemonė, įskaitant kortelę, mobilųjį telefoną, kompiuterį ar kitą techninį įrenginį su įdiegta tinkama mokėjimo programėle, kuri leidžia mokėtojui inicijuoti kortele grindžiamą mokėjimo operaciją, kuri nėra kredito pervedimas arba tiesioginis debetas, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 260/2012 2 straipsnyje;
21. mokėjimo programėlė – įrenginyje įdiegta kompiuterių programinė arba jai lygiavertė įranga, sudaranti galimybę inicijuoti kortele grindžiamas mokėjimo operacijas ir leidžianti mokėtojui atlikti mokėjimo nurodymus;
22. mokėjimo sąskaita – vieno ar daugiau mokėjimo paslaugų vartotojų vardu turima sąskaita, naudojama mokėjimo operacijoms vykdyti, be kita ko, per specialią elektroninių pinigų sąskaitą, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/110/EB ⁽¹⁾ 2 straipsnio 2 punkte;
23. mokėjimo nurodymas – mokėtojo nurodymas savo mokėjimo paslaugų teikėjui įvykdyti mokėjimo operaciją;
24. mokėjimo paslaugų teikėjas – bet kuris fizinis arba juridinis asmuo, kuriam suteiktas leidimas teikti mokėjimo paslaugas, išvardytas Direktyvos 2007/64/EB priede, arba pripažintas kaip elektroninių pinigų išleidėjas pagal Direktyvos 2009/110/EB 1 straipsnio 1 dalį. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali būti išleidėjas ar aptarnaujantysis teikėjas arba abu;
25. mokėjimo paslaugų vartotojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris naudojasi mokėjimo paslauga kaip mokėtojas ar gavėjas arba abu;
26. mokėjimo operacija – mokėtojo ar jo vardu arba gavėjo inicijuotas lėšų pervedimo veiksmas, nesvarbu, kokie yra mokėtojo ir gavėjo vienas kitam prisiimti įsipareigojimai, kuriais grindžiama operacija;
27. Apdorojimas – mokėjimo operacijos apdorojimo paslaugų vykdymas atliekant veiksmus, kurių reikia aptarnaujanciojo teikėjo ir išleidėjo mokėjimo instrukcijoms vykdyti;
28. apdorojimo paslaugą teikiantis subjektas – fizinis arba juridinis asmuo, teikiantis mokėjimo operacijos apdorojimo paslaugas;

⁽¹⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros, iš dalies keičianti Direktyvas 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 2000/46/EB (OL L 267, 2009 10 10, p. 7).

29. pardavimo vieta – prekybininko fizinių patalpų adresas, kuriuo inicijuojama mokėjimo operacija. Tačiau:
- a) nuotolinės prekybos arba nuotolinių sutarčių (pvz., elektroninė prekyba), kaip apibrėžta Direktyvos 2011/83/ES 2 straipsnio 7 punkte, atveju pardavimo vieta yra pastovios verslo vietos, kurioje prekybininkas vykdo veiklą, adresas nepriklausomai nuo interneto svetainės ar serverio, kuriuose inicijuojama mokėjimo operacija, buvimo vietos;
 - b) jeigu prekybininkas neturi pastovios verslo vietos, pardavimo vieta yra adresas, kuriuo prekybininkui išduota galiojanti verslo licencija, kuriuo inicijuojama mokėjimo operacija;
 - c) jeigu prekybininkas neturi nei pastovios verslo vietos, nei galiojančios verslo licencijos, pardavimo vieta yra adresas korespondencijai, susijusiai su prekybinės veiklos mokesčių mokėjimu, kuriuo inicijuojama mokėjimo operacija;
30. mokėjimo priemonės prekės ženklas – fizinis ar skaitmeninis pavadinimas, terminas, ženklas, simbolis ar jų derinys, pagal kurį galima nustatyti mokėjimo kortelių schemą, kurioje vykdomos kortele grindžiamos mokėjimo operacijos;
31. kelių mokėjimo priemonių prekių ženklų naudojimas – dviejų ar daugiau mokėjimo priemonių prekių ženklų arba to paties prekės ženklo mokėjimo programėlių naudojimas toje pačioje kortele grindžiamoje mokėjimo priemonėje;
32. kelių prekių ženklų naudojimas – bent vieno mokėjimo priemonės prekės ženklo ir bent vieno ne mokėjimo priemonės prekės ženklo naudojimas toje pačioje kortele grindžiamoje mokėjimo priemonėje;
33. debeto kortelė – mokėjimo priemonė, kuri leidžia mokėtojui inicijuoti debeto kortelės operaciją, išskyrus iš anksto apmokėtomis mokėjimo kortelėmis vykdomas operacijas, kategorija;
34. kredito kortelė – mokėjimo priemonė, kuri leidžia mokėtojui inicijuoti kredito kortelės operaciją, kategorija;
35. iš anksto apmokėta mokėjimo kortelė – mokėjimo priemonė, kurioje saugomi elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte, kategorija.

II SKYRIUS

TARPBANKINIAI MOKESČIAI

3 straipsnis

Tarpbankiniai mokesčiai už vartotojų debeto kortelių operacijas

1. Mokėjimo paslaugų teikėjai nenustato ir neprašo už kiekvieną debeto kortelės operaciją mokėti didesnio nei 0,2 % operacijos vertės tarpbankinio mokesčio.
2. Nacionalinių debeto kortelių operacijų atveju valstybės narės gali:
 - a) nustatyti procentais išreikštą tarpbankinio mokesčio už kiekvieną operaciją viršutinę ribą, kuri būtų žemesnė nei nustatyta 1 dalyje, ir gali įvesti fiksuotą maksimalaus mokesčio dydį, kurio negalėtų viršyti mokesčio suma, gauta pritaikius procentinę normą; arba
 - b) leisti mokėjimo paslaugų teikėjams taikyti ne didesnę kaip 0,05 EUR tarpbankinį mokestį už kiekvieną operaciją, arba valstybėse narėse, kurių valiuta nėra euro, atitinkamą vertę nacionaline valiuta 2015 m. birželio 8 d., kuri peržiūrima kas penkerius metus arba, kai yra žymus valiutos kursų svyravimas. Šis tarpbankinis mokestis už kiekvieną operaciją taip pat gali būti taikomas kartu su maksimalia procentine norma ne didesne kaip 0,2 % su sąlyga, kad mokėjimo kortelių schemos tarpbankinių mokesčių suma neviršytų 0,2 % bendros metinės nacionalinių debeto kortelių operacijų vertės kiekvienoje mokėjimo kortelių schemoje.
3. Iki 2020 m. gruodžio 9 d. nacionalinių debeto kortelių operacijų atžvilgiu valstybės narės gali leisti mokėjimo paslaugų teikėjams taikyti tarpbankinį mokestį, kurio svartinis vidurkis būtų ne didesnis kaip 0,2 % visų nacionalinių debeto kortelių operacijų kiekvienoje mokėjimo kortelių schemoje metinės vidutinės operacijų vertės. Valstybės narės gali nustatyti žemesnę svartinio tarpbankinio mokesčio vidurkio viršutinę ribą, taikomą visoms nacionalinėms debeto kortelių operacijoms.
4. 2 ir 3 dalyse nurodyta metinė operacijų vertė apskaičiuojama kasmet, apimant laikotarpį nuo sausio 1 d. ir iki gruodžio 31 d., ir taikoma nuo kitų metų balandžio 1 d. Pirmojo tokios vertės apskaičiavimo bazinis laikotarpis prasidės likus 15 kalendorinių mėnesių iki 2 ir 3 dalių taikymo pradžios dienos ir baigiasi likus trims kalendoriniams mėnesiams iki tos dienos.

5. 13 straipsnyje nurodytos kompetentingos institucijos pateikę rašytinį prašymą, reikalauja, kad mokėjimo kortelių schemos ir (arba) mokėjimo paslaugų teikėjai pateiktų visą informaciją, reikalingą siekiant patikrinti, ar šio straipsnio 3 ir 4 dalys taikomos teisingai. Tokia informacija kompetentingai institucijai siunčiama iki kitų metų po 4 dalies pirmame sakinyje nurodyto bazinio laikotarpio kovo 1 d. Visa kita informacija, leidžianti kompetentingoms institucijoms patikrinti, kaip laikomasi šio skyriaus nuostatų, kompetentingoms institucijoms siunčiama jų rašytiniu prašymu ir iki jų nustatyto termino. Kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad tokia informacija būtų patvirtinta nepriklausomo auditoriaus.

4 straipsnis

Tarpbankiniai mokesčiai už vartotojų kredito kortelių operacijas

Mokėjimo paslaugų teikėjai nenustato ir neprašo už kiekvieną kredito kortelės operaciją mokėti didesnio nei 0,3 % operacijos vertės tarpbankinio mokesčio. Valstybės narės gali nustatyti žemesnę tarpbankinio mokesčio už kiekvieną operaciją viršutinę ribą, taikomą nacionalinėms kredito kortelių operacijoms.

5 straipsnis

Draudimas apeiti reikalavimą

Taikant 3 ir 4 straipsniuose nurodytas viršutines ribas, bet koks sutartas atlygis, įskaitant grynąją kompensaciją, kurio tikslas arba poveikis yra lygiavertis tarpbankinio mokesčio tikslui arba poveikiui ir kurį gauna išleidėjas iš mokėjimo kortelių schemos, aptarnaujančiojo teikėjo arba kito tarpininko už mokėjimo operacijas arba susijusią veiklą, laikomas tarpbankinio mokesčio dalimi.

III SKYRIUS

VEIKLOS TAISYKLĖS

6 straipsnis

Leidimų suteikimas

1. Visi teritoriniai apribojimai Sąjungoje arba lygiavertio poveikio taisyklės susitarimuose dėl leidimų suteikimo arba mokėjimo kortelių schemų taisyklėse, susiję su mokėjimo kortelių išleidimu arba kortele grindžiamų mokėjimo operacijų aptarnavimu, yra draudžiami.
2. Visi reikalavimai arba įpareigojimai gauti leidimą veikti konkrečioje šalyje ar leidimą veikti tarptautiniu mastu arba lygiavertio poveikio taisyklės susitarimuose dėl leidimų suteikimo arba mokėjimo kortelių schemų taisyklėse, susiję su mokėjimo kortelių išleidimu arba mokėjimo kortele grindžiamų mokėjimo operacijų aptarnavimu, yra draudžiami.

7 straipsnis

Mokėjimo kortelių schemos ir apdorojimo paslaugą teikiančių subjektų atskyrimas

1. Mokėjimo kortelių schemos ir apdorojimo paslaugą teikiantys subjektai:
 - a) yra nepriklausomi apskaitos, organizacinės struktūros ir sprendimų priėmimo procesų atžvilgiu;
 - b) mokėjimo kortelių schemos ir apdorojimo veiklos kainų nepateikia sugrupuotai ir šios veiklos nesubsidijuoja iš kitos veiklos;
 - c) jokiais būdais šių schemų vartotojų ir kitų sutarties šalių nediskriminuoja patronuojamųjų įmonių arba akcininkų atžvilgiu, ir visų pirma neteikia jokių savo siūlomų paslaugų su sąlyga, kad jų sutarties šalis naudos bet kokią kitą jų siūlomą paslaugą.
2. Valstybės narės, kurioje yra schemos registruota buveinė, kompetentinga institucija gali reikalauti, kad mokėjimo kortelių schema pateiktų nepriklausomą ataskaitą, patvirtinančią, kad ji laikosi 1 dalies.
3. Mokėjimo kortelių schemos sudaro galimybę atskirti vienos kortele grindžiamos mokėjimo operacijos autorizavimo ir tarpuskaitos pranešimus ir juos apdoroti skirtingiems apdorojimo paslaugą teikiantiems subjektams.
4. Bet koks teritorinis diskriminavimas mokėjimo kortelių schemų taikomose apdorojimo taisyklėse, yra draudžiamas.

5. Sąjungoje veikiančios apdorojimo paslaugą teikiantys subjektai, taikydami tarptautinių ar Europos standartizacijos įstaigų parengtus standartus, užtikrina, kad jų sistemos būtų techniškai sąveikios su kitomis Sąjungoje veikiančių apdorojimo paslaugą teikiančių subjektų sistemomis. Be to, mokėjimo kortelių schemas nepriima ir netaiko veiklos taisyklių, kurios ribotų sąveiką su kitais Sąjungos apdorojimo paslaugą teikiančiais subjektais.

6. Pasikonsultavusi su patariamąja komisija, kaip nurodyta Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1093/2010 ⁽¹⁾ 41 straipsnyje, Europos bankininkystės institucija (BEI) gali parengti techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustatomi reikalavimai, kuriuos turi atitikti mokėjimo kortelių schemas ir apdorojimo paslaugą teikiantys subjektai, kad būtų užtikrintas šio straipsnio 1 dalies a punkto taikymas.

BEI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2015 m. gruodžio 9 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus laikantis Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnių.

8 straipsnis

Kelių mokėjimo priemonių prekių ženklų naudojimas ir mokėjimo priemonės prekės ženklo ar mokėjimo programėlės pasirinkimas

1. Bet kokios mokėjimo kortelės schemas taisyklės ir taisyklės susitarimuose dėl leidimų suteikimo arba lygiavėčio poveikio priemonės, kurios trukdo arba neleidžia išleidėjui naudoti dviejų arba daugiau skirtingų mokėjimo priemonių prekių ženklų arba mokėjimo programėlių kortele grindžiamo mokėjimo priemonėje yra draudžiamos.

2. Vartotojas sudarydamas sutartį su mokėjimo paslaugų teikėju, gali reikalauti, kad kortele grindžiamo mokėjimo priemonėje būtų naudojami du skirtingi mokėjimo priemonių prekių ženklai arba daugiau, jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas teikia tokią paslaugą. Likus pakankamai laiko iki sutarties pasirašymo, mokėjimo paslaugų teikėjas vartotojui pateikia aiškią ir objektyvią informaciją apie visus turimus mokėjimo priemonių prekių ženklus ir jų ypatybes, įskaitant funkcionalumą, kainą ir saugumą.

3. Bet koks skirtingų sąlygų taikymas išleidėjams arba aptarnaujantiems teikėjams pagal schemų taisykles ir susitarimų dėl leidimų suteikimo taisykles dėl skirtingų mokėjimo priemonių prekių ženklų arba mokėjimo programėlių naudojimo kortele grindžiamo mokėjimo priemonėje yra objektyviai pagrįstas ir neturi būti diskriminacinis.

4. Mokėjimo kortelių schemas nenustato ataskaitų teikimo reikalavimų, įpareigojimų mokėti mokesčius ar panašių tokio paties tikslo ar poveikio įpareigojimų kortelės išleidžiantiems ir aptarnaujantiems mokėjimo paslaugų teikėjams už operacijas, vykdomas naudojant bet koki įrenginį, kuriame nurodytas jų mokėjimo priemonės prekės ženklas, atliekant operacijas, kurių atžvilgiu nenaudojama jų schema.

5. Bet kokie nukreipimo principai arba lygiavertės priemonės, kuriomis siekiama operacijas apdoroti per tam tikrą konkretų kanalą ar procesą, kiti techniniai ir saugumo standartai bei reikalavimai, susiję su dviejų ar daugiau skirtingų mokėjimo priemonių prekių ženklų ir mokėjimo programėlių kortele grindžiamo mokėjimo priemonėje tvarkymu, neturi būti diskriminaciniai ir turi būti taikomi nediskriminuojant.

6. Mokėjimo kortelių schemas, išleidėjai, aptarnaujantieji teikėjai ir apdorojimo paslaugą teikiantys subjektai bei kiti techninių paslaugų teikėjai mokėjimo priemonėje ar įtaise, naudojamame pardavimo vietoje, neįdiegia automatinių mechanizmų, programinės įrangos arba įrenginių, kurie riboja mokėtojo ar gavėjo mokėjimo priemonės prekės ženklo ar mokėjimo programėlės, arba abiejų, pasirinkimo galimybes naudojant kelių prekių ženklų mokėjimo priemonę.

Gavėjams paliekama galimybė pardavimo vietoje naudojamame įtaise įdiegti automatinius mechanizmus, kuriais nustatomas prioritetas konkretaus mokėjimo priemonės prekės ženklo arba mokėjimo programėlės pasirinkimas, bet gavėjai neužkerta kelio mokėtojui nepaisyti tokio automatinio prioriteto pasirinkimo tų kortelių kategorijų ar susijusių mokėjimo priemonių, kurias priima gavėjai, atžvilgiu.

9 straipsnis

Diferencijavimas

1. Kiekvienas aptarnaujantysis teikėjas nustato prekybininko aptarnavimo mokesčius, nurodytus atskirai pagal mokėjimo kortelių su skirtingais tarpbankinio mokesčio dydžiais skirtingas kategorijas ir skirtingus prekių ženklus, ir jais apmokestina gavėją, nebent gavėjai raštu aptarnaujančiojo teikėjo paprašo apmokestinti nediferencijuotais prekybininko aptarnavimo mokesčiais.

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1093/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/78/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 12).

2. Aptarnaujantieji teikėjai susitarimuose su gavėjais įtraukia atskirai nurodytą informaciją apie prekybininko aptarnavimo mokesčių, tarpbankinių mokesčių ir schemos mokesčių, taikomų kiekvienai mokėjimo kortelių kategorijai ir prekės ženklui, sumas, nebent vėliau gavėjas raštu pateikia kitokį prašymą.

10 straipsnis

Reikalavimo priimti visas korteles taisyklė

1. Mokėjimo kortelių schemos ir mokėjimo paslaugų teikėjai netaiko jokios taisyklės, kuria gavėjai, priimančys vieno išleidėjo išleistą kortelę grindžiamą mokėjimo priemonę, įpareigojami priimti ir kitas tos pačios mokėjimo kortelių schemos kortelę grindžiamas mokėjimo priemones.
2. 1 dalis netaikoma to paties prekės ženklo ir tos pačios iš anksto apmokėtų mokėjimo kortelių, debeto kortelių ar kredito kortelių kategorijos vartotojų kortelę grindžiamoms mokėjimo priemonėms, kurioms taikomi tarpbankiniai mokesčiai pagal šio reglamento II skyrių.
3. 1 dalis neturi poveikio mokėjimo kortelių schemų ir mokėjimo paslaugų teikėjų galimybei nustatyti, kad kortelių negalima nepriimti remiantis išleidėjo arba kortelės turėtojo tapatybe.
4. Gavėjai, kurie nusprendžia nepriimti visų mokėjimo kortelių schemos kortelių arba kitų mokėjimo priemonių, aiškiai ir nedviprasmiškai informuoja apie tai vartotojus tuo pačiu metu, kai jie informuoja vartotojus, kad priima kitas mokėjimo kortelę schemos korteles ir mokėjimo priemones. Tokia informacija aiškiai matomai pateikiama prie įėjimo į parduotuvę ir prie kasos.

Nuotolinės prekybos atveju tokia informacija pateikiama gavėjo interneto svetainėje ar kitoje taikomoje elektroninėje arba mobiliojoje laikmenoje. Informacija mokėtojui pateikiama tinkamu laiku prieš mokėtojui sudarant pirkimo susitarimą su gavėju.

5. Išledėjai užtikrina, kad jų mokėjimo priemonės būtų atpažįstamos elektroniniu būdu, o naujai išduotos kortelę grindžiamos mokėjimo priemonės ir vizualiai atpažįstamos, sudarant galimybes gavėjams ir mokėtojams nedviprasmiškai nustatyti, kokių prekių ženklų ir kategorijų iš anksto apmokėtas mokėjimo korteles, debeto korteles, kredito korteles ar verslo mokėjimo korteles mokėtojas pasirenka.

11 straipsnis

Skatinimo taisyklės

1. Bet kokia taisyklė susitarimuose dėl leidimų suteikimo, mokėjimo kortelių schemose taikomose schemos taisyklėse ir susitarimuose tarp korteles aptarnaujančiųjų teikėjų ir gavėjų, neleidžianti gavėjams vartotojų skatinti naudoti mokėjimo priemones, kurioms gavėjas teikia pirmenybę, yra draudžiama. Šis draudimas taip pat apima visas taisykles, kuriomis draudžiama gavėjams vienos kortelę grindžiamų mokėjimo priemonių schemos mokėjimo priemones vertinti palankiau ar nepalankiau nei kitų schemų.
2. Bet kokia taisyklė susitarimuose dėl leidimo suteikimo, mokėjimo kortelių schemos taikomose schemos taisyklėse ir susitarimuose tarp aptarnaujančiųjų teikėjų ir gavėjų, neleidžianti gavėjams informuoti mokėtojų apie tarpbankinius mokesčius ir prekybininko aptarnavimo mokesčius, yra draudžiama.
3. Šio straipsnio 1 ir 2 dalys neturi poveikio taisyklėms dėl mokesčių, nuolaidų ar kitų skatinimo priemonių, nustatytoms Direktyvoje 2007/64/EB ir Direktyvoje 2011/83/ES.

12 straipsnis

Gavėjui teikiama informacija apie atskiras kortelę grindžiamas mokėjimo operacijas

1. Įvykdęs atskirą kortelę grindžiamą mokėjimo operaciją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavėjui pateikia šią informaciją:
 - a) nuorodą, kuri leidžia gavėjui atpažinti kortelę grindžiamą mokėjimo operaciją;
 - b) mokėjimo operacijos sumą valiuta, kuria lėšos įskaitomos į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
 - c) visų kortelę grindžiamos mokėjimo operacijos mokesčių sumą, atskirai nurodant prekybininko aptarnavimo mokesčių ir tarpbankinio mokesčio sumą.

Gavėjui iš anksto aiškiai leidus, pirmoje pastraipoje nurodyta informacija gali būti apibendrinta pagal prekės ženklą, programėlę, mokėjimo priemonių kategorijas ir operacijai taikomus tarpbankinių mokesčių tarifus.

2. Aptarnaujančiųjų teikėjų ir gavėjų sutartyse gali būti nurodyta nuostata, kad 1 dalies pirmoje pastraipoje nurodyta informacija teikiama ar sąlygos su ja susipažinti sudaromos periodiškai ne rečiau kaip kartą per mėnesį bei sutartu būdu, kad gavėjai galėtų saugoti ir atkurti nepakitusią informaciją.

IV SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

13 straipsnis

Kompetentingos institucijos

1. Valstybės narės paskiria kompetentingas institucijas, kurioms suteikiami įgaliojimai užtikrinti šio reglamento vykdymą, taip pat tyrimo ir vykdymo užtikrinimo įgaliojimai.
2. Valstybės narės gali kompetentingomis institucijomis paskirti esamas įstaigas.
3. Valstybės narės gali paskirti vieną ar kelias kompetentingas institucijas.
4. Valstybės narės nurodo Komisijai tas kompetentingas institucijas ne vėliau kaip 2016 m. birželio 9 d. Jos nedelsdamos praneša Komisijai apie visus vėlesnius su tomis institucijomis susijusius pasikeitimus.
5. 1 dalyje nurodytos paskirtos kompetentingos institucijos turi turėti reikiamų išteklių savo pareigoms vykdyti.
6. Valstybės narės reikalauja, kad kompetentingos institucijos veiksmingai stebėtų, ar laikomasi šio reglamento, be kita ko, kovotų su mokėjimo paslaugų teikėjų mėginimais apeiti šį reglamentą ir imtųsi visų būtinų priemonių tokiam laikymuisi užtikrinti.

14 straipsnis

Sankcijos

1. Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų už šio reglamento pažeidimus, ir imasi visų būtinų priemonių jų taikymui užtikrinti.
2. Valstybės narės praneša apie tas nuostatas Komisijai ne vėliau kaip 2016 m. birželio 9 d., ir nedelsdamos praneša apie visus vėlesnius joms įtakos turinčius pakeitimus.

15 straipsnis

Ginčų sprendimo, neteisminio skundų nagrinėjimo ir teisių gynimo procedūros

1. Valstybės narės užtikrina ir skatina tinkamas ir veiksmingas neteisminio skundų nagrinėjimo ir teisių gynimo procedūras arba imasi lygiaverčių priemonių gavėjų ir jų mokėjimo paslaugų teikėjų ginčams pagal šį reglamentą spręsti. Šiais tikslais valstybės narės atitinkamais atvejais paskiria esamas įstaigas arba įsteigia naujas įstaigas. Įstaigos turi būti nepriklausomos nuo šalių.
2. Valstybės narės nurodo Komisijai tas įstaigas ne vėliau kaip 2017 m. birželio 9 d. Jos nedelsdamos praneša Komisijai apie visus vėlesnius su tomis įstaigomis susijusius pasikeitimus.

16 straipsnis

Universalios kortelės

1. Šio reglamento tikslais nacionalinių mokėjimo operacijų, kurių mokėjimo kortelių schema neišskiria kaip debeto ar kredito kortelių operacijų, atžvilgiu taikomos nuostatos dėl debeto kortelių ar debeto kortelių operacijų.
2. Nukrypstant nuo 1 dalies, iki 2016 m. gruodžio 9 d. valstybės narės gali nustatyti, kad ne daugiau kaip 30 % šio straipsnio 1 dalyje nurodytų nacionalinių mokėjimo operacijų laikomos lygiavertėmis kredito kortelių operacijoms, kurioms taikomos 4 straipsnyje nurodyta tarpbankinio mokesčio viršutinė riba.

17 straipsnis

Nuostata dėl peržiūros

Komisija ne vėliau kaip 2019 m. birželio 9 d. Europos Parlamentui ir Tarybai pateikia šio reglamento taikymo ataskaitą. Komisijos ataskaitoje visų pirma nagrinėjamas tarpbankinių mokesčių dydžių tinkamumas ir skatinimo priemonės, kaip antai mokesčiai, atsižvelgiant į įvairių mokėjimo priemonių naudojimą bei sąnaudas ir naujų dalyvių, naujų technologijų bei novatoriškų verslo modelių patekimo į rinką mastą. Vertinime visų pirma turi būti svarstoma:

- a) mokesčių mokėtojams kitimas;
- b) mokėjimo kortelių išleidėjų ir mokėjimo kortelių schemų konkurencijos mastas;
- c) poveikis mokėtojo ir gavėjo išlaidoms;
- d) kokių lygiu prekybininkai atspindi tarpbankinių mokesčių dydžio sumažinimą;
- e) techniniai reikalavimai ir jų poveikis visoms susijusioms šalims;
- f) kelių mokėjimo priemonių prekių ženklų naudojimo poveikis vartotojų patogumui, ypač pagyvenusių žmonių ir kitų pažeidžiamų vartotojų;
- g) II skyriaus netaikymo verslo mokėjimo kortelėms poveikis rinkai, lyginant padėtį tose valstybėse narėse, kuriose pridėtinių mokesčių taikymas draudžiamas, su padėtimi tose valstybėse narėse, kuriose jis leidžiamas;
- h) specialių nuostatų, susijusių su tarpbankiniais mokesčiais nacionalinėms debeto kortelių operacijoms, poveikis rinkai;
- i) tarptautinio kortelių aptarnavimo raida ir jo poveikis bendrajai rinkai, lyginant kortelių, kurių mokesčiams taikomos viršutinės ribos, ir kortelių, kurių mokesčiams netaikomos viršutinės ribos, situaciją siekiant apsvarstyti galimybę patikslinti, kuris tarpbankinis mokestis taikomas tarptautinio kortelių aptarnavimo atveju;
- j) mokėjimo kortelių schemos ir apdorojimo atskyrimo taisyklių taikymas praktikoje ir poreikis iš naujo svarstyti atsiejimą teisinėmis priemonėmis;
- k) priklausomai nuo 3 straipsnio 1 dalies poveikio tarpbankinių mokesčių už vidutinės ir didelės vertės debeto kortelių operacijas faktinei vertei, galimas poreikis peržiūrėti tą dalį, numatant, kad viršutinė riba neturėtų viršyti mažesnės iš šių sumų: 0,07 EUR arba 0,2 % operacijos vertės.

Prireikus prie Komisijos ataskaitos pridamas pasiūlymas dėl teisėkūros procedūra priimamo akto, į kurį gali būti įtrauktas siūlomas pakeitimas dėl maksimalios viršutinės tarpbankinių mokesčių ribos.

18 straipsnis

Įsigaliojimas

1. Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.
2. Jis taikomas nuo 2015 m. birželio 8 d., išskyrus 3, 4, 6 ir 12 straipsnius, kurie taikomi nuo 2015 m. gruodžio 9 d., ir 7, 8, 9 ir 10 straipsnius, kurie taikomi nuo 2016 m. birželio 9 d.

Šis reglamentas yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Strasbūre 2015 m. balandžio 29 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkas

M. SCHULZ

Tarybos vardu

Pirmininkė

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA